A°. 1832. N°. 30.

DONDERDAG DEN 12den APRIL.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

PUBLICATIE.

DE GOUVERNEUR GENERAAL ad interim IN RADE.

Allen die deze zullen zien of hooren lezen, SALUT! doet te weten:

Alzoo wij in aanmerking hebben genomen, dat de Publicatie van 22/23 December 1829 (Gouvernements-blad van dat Jaar No. 23) houdende bepaling der Loodsgelden, eenigtijk betrekking heeft op het *binnen Loodsen* van Schepen in de rivier *Suriname*.

Willende eveneens voorzien in de berekening der Loodsgelden voor het naar *buiten* Loodsen van Schepen uit de rivier *Suriname* naar Zee.

ZOO IS HET, dat Wij hebben goedgevonden en verstaan te bepalen en vast te stellen, zoo als geschiedt, bij deze, voor het naar buiten Loodsen van Schepen uit de rivier *Suriname* naar Zee, zal verschuldigd zijn, de helft van het Loodsgeld, bij de aangehaalde Publicatie van 22/23 December 1829 voor het binnen Loodsen vastgesteld, terwijl voorts de Loods even als voor het binnen Loodsen zoo ook voor het naar buiten Loodsen zal mogen in rekening brengen een daggeld van *Vijf Gulden* (*f* 5) te rekenen van en met den tweeden dag dat hij aan boord gekomen en aldaar gehouden is.

En op dat niemand hiervan eenige onwetendheid voorwende, zal deze op de gebruikelijke wijze worden gepubliceerd en in het Gouvernements-blad geinsereerd.

Aldus gearresteerd in de Raadsvergadering gehouden alhier aan *Paramaribo*, den 27 Maart 1832, het negentiende jaar van Zijner Majesteits regering.

E. L. VAN HEECKEREN.

Ter Ordonnantie van den Gouverneur Generaal *ad int.* in Rade,
De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

SCHEEPS - TIJDINGEN.

UITGEKLAARD.

Den 7den dezer, het Schip *Amsterdam*, Kapt. C. ABRAHAMS JR., naar Amsterdam; lading: 272 vaten Suiker, 20 balen gebr. Koffij, 22 dito sch. Katoen, en 1 vat Rum.

Den 10den, de Nd. Am. Brik *Ann*, Kapt. SAMUEL WATERHOUSE, naar Portland; lading: 239 vaten Malassie.

Den 11den, het Schip *de Nickerie*, Kapt. JOHN CLELAND, naar Rotterdam; lading: 505 vaten Suiker.

Idem, het Schip *de Vriendschap*, Kapt. D. G. DOKKSEN, naar Amsterdam; lading: 599 vaten Suiker, en 86 balen sch. Katoen.

Idem, de Nd. Am. Brik *Aurelia*, Kapt. THOMAS J. FOSTER, naar Glouchester; lading: 281 vaten Malassie.

ADVERTISSEMENTEN.

Op Vrijdag den 13den April 1832, zal de Baljuw en Commissaris van Policie der Kolonie *Suriname*, als daartoe behoorlijk geautoriseerd, ten huize van den Vendumeester M. A. KEIJSER, door een der Deurwaarders bij de Regtbank van Kleine Zaken, doen verkoopen:

Vijf vaten BAKKELJAAUW.
Zes vaten ZOUTVLEESCH.
Zeven en Dertig vaten BLOM en BESCHUIT.

Paramaribo den 11 April 1832.

De Baljuw voornoemd,
MULLER.

N. L. BRAAM, Exploicteur bij den Hove van *Civile en Crimineele Justitie dezer Kolonie*, zal op Vrijdag den 13den April 1832, des morgens de klokke *negen* uren, ter Kastelenije van het Hof van *Civile en Crimineele Justitie*, publiek bij Executie verkoopen:

De Plantagie *REES en CROP*, cum annex, gelegen aan de *Tapoeripa Kreek*; aankomende CHRISTIAAN LOUIS JACOT DES COMBES.

De Slaven HENRIETTE, SUSANNA en TRUITJE; aankomende EDWARD JEMOTT.

De Slaven SANTJE, HENDRINA en SOPHIE; aankomende de weduwe J. M. van KAPS, geboren SATIE, thans gehuwd met W. MEIJER.

Paramaribo den 6 April 1832.

Op heden Vendu, ter *Nieuwe Weeskurateele- en Onbeheerde Boedels Kamer*, voor rekening diverse onbeheerde Boedels.

Paramaribo den 12 April 1832.

E. ALEXANDER neemt bij deze afscheid van zijne vrienden en bekenden; — geeft tevens het publiek kennis, dat hij tot zijne generale Gemagtigden heeft aangesteld, de Heeren J. B. F. BOUFFARÉ en J. J. ENGELBRECHT.

Bramspunt, aan Boord van het Schip Catharina Anna Helena, den 10 April 1832.

J. C. FRICKE vertrekt.

Mengelwerk.

DE VERZOEKING.

Door Mevrouw ELISE RÄCHLER, geb. EHRHARDT.

Eene ware Gebeurtenis.

Uit den rijken schat der aanteekeningen van wijlen mijnen vader lust het mij, de volgende waarschuwende gebeurtenis mede te deelen, welker toedragt hem, van wege zijne betrekking tot den persoon wien-dezelve is bejegend, beter, dan welligt iemand anders, konde bekend zijn.

De Bankier v. B. hield zich dikwijls des morgens in zijne kamer met het wegen en schiften van goudgeld bezig; onder welke verrigting hem doorgaans zijn barbier aantrof. Zonder nadenken schoof hij gewoonlijk zijnen stoel slechts een weinig terug van de tafel, op welke de goudstapels verspreid lagen; waarop dan de barbier naderde en zijn werk verrigtte. Op zekeren morgen bemerkte de Heer v. B., dat des jongelings hand beefde, en, zich daardoor met het mes geraakt voelende, zeide hij, een weinig onthutst: »Pas beter op uwe »zaken. Hebt gij misschien wat hard ge»loopen, rust liever eerst een paar minuten »uit." De barbier deed zulks, te kennen gevende, dat hij zich niet wel bevond. Weldra, echter, herstelde hij zich, en volbragt nu zijne taak met vastere hand. De volgende keer dezelfde verschijning; nog sterker beefde hij, en de Heer v. B. gevoelde eene pijnlijke snede. Huiverend opstaande, verweet hij het jonge mensch nadrukkelijk zijne onhandigheid, terwijl hij zich met den doek het afdruipende bloed van het aangezigt wischte. De barbier leunde, doodbleek, op de goudtafel. Eensklaps wierp hij het mes weg, viel den Heer v. B. te voet, en smeekte, zijne knie omvattende, om vergiffenis en genade. De menschlievende man meende, dat een of ander jeugdig vergrijp den jongeling in geldverlegenheid had gebragt, verklaarde op deze wijze zijn sidderen en verbleeken, en vroeg medelijdend: »Is het veel, mijn »vriend, wat gij noodig hebt?" Maar de barbier antwoordde hem slechts met zuchten, hoofdschudden, en wijzen op de geldstapels. Lang duurde het, eer de Heer v. B. begreep, wat zulks beduidde. Eindelijk borst hij in deze woorden uit: »Om Je»zus wille, laat mij niet weder in deze »kamer, bij deze tafel komen! De Satan »blikt mij uit dat goud tegen — reeds »tweemaal heb ik met hem gestreden, en »heden op dood en leven. Ik ben, wel is »waar, een verworpeling, dat de Booze »zulk een vermogen op mij heeft; maar »toch moet ik het u bekennen — doe met »mij, wat gij wilt — het was mij, wanneer »ik dit goud zag, alsof eene helsche magt »het mes in mijne hand bestuurde — als »wilde en moest ik u...." Hier verstomde de jongeling. Bleek van ontzetting deinsde de Heer v. B. eenige schreden terug voor hem, die zoo even op het punt stond zijn moordenaar te worden. Reeds had hij de koord der schel in de hand, om zijne bedienden te hulp te roepen, toen hij nog eens het oog sloeg op den ongelukkigen jongeling, die zich, na de verschrikkelijke bekentenis, zigtbaar hersteld had, en, met eene soort van blijmoedige onderwerping, zijn lot scheen te verbeiden. Een zoo zacht, zoo edel gelaat, tot dusverre nog door geenen enkelen trek der ondeugd ontsierd — de éénige zoon van minnende ouders .... dit trof den Heer v. B.; langzaam ontgleed de schelkoord zijne vingeren; hij trad naar den jongeling, vatte hem liefderijk bij de hand, en sprak in plegtigen ernst: »Vriend! laat ons, op staanden voet God »danken, en zijne barmhartigheid loven." Beiden knielden. Het gebed des harte, 't welk de Heer v. B. daarop luid uitspraak, en waarin hij zichzelven als medeschuldig erkende aan deze, alleen door Goddelijken bijstand afgewende, misdaad, naardien hij den ongelukkigen jongeling door het blinken van zijn goud boven zijne krachten had verzocht — dit gebed om volkomene redding des verdoolden heeft, buiten dezen, God alleen gehoord, en — ook verhoord. Immers, toen daarop de Heer v. B. den jongeling wel in zijn bedrijf te zijnen huize geschorst, maar daarom niet verstooten had, is hij der deugd bestendig getrouw gebleven, een voorbeeldig burger en huisvader geworden, en heeft, in gevorderden ouderdom, dikwijls verklaard, geen vuriger wensch te voeden, dan den Heere v. B. zijne dankbaarheid te kunnen doen blijken. Bij diens overlijden verzelde hij het lijk, riep onwillekeurig bij het graf uit: »Bij God, in de eeuwigheid, zal ik hem »danken!" zocht en vond daarna gelegenheid der familie, voor welke de edeldenkende man het gansche voorval had geheim gehouden, hetzelve persoonlijk te verhalen en zich alzoo, naar 't scheen, van eene behoefte zijns harte te kwijten.

Het moge dan nu ook ons ter waarschuwing verstrekken, om niemand, met name geene dienstboden, door te verre gaande zorgeloosheid, of zelfs door onvoorzigtige vertooning van geld en kostbaarheden, tot het kwade te verzoeken. (*Overgenomen.*)

VERSCHIJNING VAN DEN DUIVEL, TER VERHINDERING VAN KERKROOF.

Dat de vertellingen, die als fabeltjes onder het volk rondloopen, meestal op eene ware gebeurtenis berusten, die slechts naar den staat van beschaving des volks, onder welk zij ontstaan zijn, verschillend gewijzigd, en in lateren tijd met vreemde bijvoegsels versierd zijn, kan het volgend verhaal bevestigen.

In de eerste jaren der nu verloopene achttiende eeuw had zich op de meeste dorpen van het *Brunswijksche*, *Magdenburgsche* en de omliggende streken het gerucht verspreid, dat de Duivel eene bende dieven, die in de kerk te *Neindorff*, in het *Assenburgsche*, ingebroken waren, verjaagd had, zonder dat zij hunnen voorgenomen kerkroof hadden kunnen volvoeren.

Dit verhaal (hoe strijdig ook met al hetgeen de Booze gewoon is uit te regten!) ging onder het volk van mond tot mond, en men vertelde het elkander als eene uitgemaakte zaak. De dieven, zeide men, hadden den Duivel bij helderen maneschijn zeer duidelijk gezien. Hij had een geheel ruig aangezigt, groote vurige oogen, en een paar ontzettende horens op het hoofd gehad. Zijn rok was ter halverwege bruin geweest, en hij droeg een' vuurrooden halskraag. Hij had klaauwen, in plaats van handen. Omtrent zijne voeten wist men niets bepaalds te zeggen, omdat hij achter de leuning van het zangkoor voor het orgel had gestaan, en van daar op de dieven steeds het oog had gevestigd. Hij had voorts zulk een verbazend leven gemaakt, dat het scheen of hij op de dieven wilde afkomen; dan weder maakte hij een geluid, alsof al de armenzakjes in de kerk in beweging waren. Deze verschijning nu had den dieven zulk een' schrik aangejaagd, dat zij, met achterlating van al de reeds bijeengebragte kerkgereedschappen, de vlugt hadden genomen, en gezworen, nooit weder eene kerk te bestelen; want dat er toch met den Duivel vooral geen spotten zij.

Hoezeer ook reeds destijds het vermelde verhaal hier en daar werd in twijfel getrokken, vond hetzelve echter bij den grooten hoop gereeden ingang, en werd, met nieuwe bijvoegselen versierd, als eene onomstootelijke waarheid erkend, sedert eene bende dieven voor het geregt te *Jerxheim*, in het *Brunswijksche*, in 1711, onder andere huisbraken, almede bekende, dat zij, bij eenen voorgenomen kerkroof te *Neindorff*, door den Duivel verjaagd waren, 't welk alle gevangenen gelijkelijk verklaarden, en waarbij zij dan ook in het vergelijkend verhoor tegen elkander bleven volharden, bewerende, dat zij, op de beschrevene wijze, den Duivel met hunne eigene oogen gezien hadden.

Ware deze bekentenis in eenen vroegeren tijd gedaan, het volksverhaal zou zich zonder ophouden van geslacht tot geslacht hebben voortgeplant; thans, echter, deed een nader onderzoek de ware toedragt der zake kennen, en de gebeurtenis werd daardoor voor altijd van haar wonderbaarlijk kleed ontdaan.

Het bleek dan nu, dat deze gewaande verschijning des Duivels zeer natuurlijk geschied was. De toenmalige Heer van het dorp was een groot liefhebber der jagt, en hield op zijne plaats een achtjarig hert tot zijn vermaak. Deze gesneden en tamme hertenbok liep zoo wel bij nacht als dag overal door het dorp rond, en was, daar hij van jong en oud gevoêrd werd, met alle huizen bekend: voor welke hij als een bedelaar bleef staan, om iets te ontvangen. Opdat hij evenwel niet zou verloren raken, was hij met een' roodleêren halsband voorzien, aan welken een schel hing. Dit hert was zoo zeer aan de menschen gewoon, dat het alle plaatsen bezocht, waar het slechts bemerkte, dat menschen waren, zelfs de kerk, uit welke men het reeds meermalen had moeten wegbrengen, als het onder de godsdienstoefening daarin liep. In den nacht, dat de dieven inbraken, was deze bok door de deur naar den toren, die men verzuimd had te sluiten, binnengekomen, over het orgel naar het koor der zangers gegaan, en had, toen hij menschen hoorde, alle moeite gedaan om bij hen te komen, en zich dus, op de achterpooten, zoo digt aan de balie begeven, dat kop en pooten over dezelve heenstaken.

Deze onverwachte verschijning bij het schemerend maanlicht, en de doffe klank zijner voetstappen in de holle gewelven, wekten den angst der op het dorp niet bekende dieven, door hun geweten gejaagd, zoo zeer op, dat zij niets anders wisten te doen, dan op het spoedigst deze plaats te verlaten; en hunne verschrikte verbeelding prentte hun dit zoo levendig in, dat zij, ook voor het geregt, hierbij bleven volharden. En zoo verrigtte dan hier de Geest des Kwaads, voor de eerste maal, zijns ondanks, eene goede daad!

(*Overgenomen.*)

ETIQUETTE AAN HET STERFBEDDE.

»Toen de Koning — dus verhaalt eene oude *Relation* van den dood van LODEWIJK DEN XIII. — op zijn sterfbedde de laatste Kerkgeregten begeerde, leidde hij ook daarbij geene mindere bedachtzaamheid aan den dag, dan bij al de overige bedrijven zijns levens. Zijne Majesteit voorzag, dat eenige der tegenwoordig zijnde Heeren daarover in geschil konden geraken, wie het groote Communielaken (*la nappe du Communion*) zou vasthouden; dewijl het gebruikelijk was, dat de beide slippen van gezegde laken, digtst bij den Koning, door de twee aanzienlijkste Heeren, de beide andere door twee Koninklijke Aalmoezeniers vastgehouden werden. De Koning had daarom zijnen Grootaalmoezenier, den Bisschop van *Meaux*, gelast, niet het groote Communielaken, maar slechts een' kleinen doek (*un voile*) op zijn bedde te spreiden, hetgeno Z. M. dan zelf wilde vasthouden. Maar, toen zulks geschieden zou, trad *Monsieur*, de Broeder des Konings, met den Prins VAN CONDÉ in het vertrek; waarop Z. M., met Hoogstdeszelfs gewone tegenwoordigheid van geest, tot den Bisschop van *Meaux*, toen deze hem, vóór de Communie, het wijwater toediende, zeide: dat hij, dewijl door de komst der beide Prinsen de gevreesde rangtwist was voorgekomen, het groote Communielaken op zijn bedde konde uitspreiden. Dit geschiedde dan ook terstond, en hebben *Monsieur* de slip ter regter-, de Prins VAN CONDÉ die ter linkerzijde des Konings, en de Heeren LESSEVILLE en HYACINTE, Aalmoezeniers des Konings, die in dat vierendeelsjaars den dienst hadden, de beide andere vastgehouden."

"Hoe, mag het er wel in de hoofden, en ook in de harten, dier Hofluiden hebben uitgezien, van welke de arme LODEWIJK had te schromen, dat zij zich niet schamen zouden, zelfs aan zijn sterfbedde, eenen ergerlijken rangtwist te voeren."

(*Overgenomen.*)

VOLKSOVERLEVERING, WEGENS DE KAPEL MARIAHULP, AAN HET VIERWALDSTÄTTER MEER.

Een speelman kwam eens met zijn zevenjarig dochtertje in eene herberg, aan geene zijde van het meer gelegen, en waar nog heden de schippers, bij ongunstigen wind, gewoon zijn te landen. Hij had den ganschen nacht voor de dansers gespeeld, en zijn kind laten hongeren, tot dat het van afmatting was ingesluimerd. Op den weg huiswaarts smeekte het hem om eene bete broods. »Gij zult het hebben," sprak de beschonken vader, »zoo ge mij drie vragen beantwoordt. Vooreerst: wat is zachter dan dons?" Het kind antwoordde: »De moederschoot." — »Wat is zoeter dan honig?" — »De moedermelk." — »Wat is harder dan steen?" — »Het vaderhart." Toen greep de vergramde vader het dochtertje bij de beenen, en slingerde het met het hoofd tegen de rotsen. Hij huiverde na de volbragte gruweldaad, ging naar *Schwyz*, nam dienst, en kwam met een *Zwitsersch* regiment in *Spanje*. Het bloedige soldatenbedrijf verdoofde zijn geweten. Na verloop van eenige jaren zat hij eens, met lustige kameraden, onder een glas wijn, en het gesprek viel op moordgeschiedenissen. Een zijner makkers beweerd, dat elke booze daad vroeg of laat werd ontdekt en haar verdiend loon ontving. »Dat is niet waar" riep de moordenaar, verhaalde, door den wijn verhit, tot bewijs, zijne eigene geschiedenis, en verried alzoo zichzelven. Men sloeg hem in ketenen, en zond hem terug naar *Schwyz*, waar hij, ten getuige der waarheid, dat de booswicht, reeds hier, doorgaans loon naar werken ontvangt, zijne gruweldaad op het schavot met zijn leven boette. (*Overgenomen.*)

VRAGEN EN ANTWOORDEN.

Wat is de Wijsgeerte? — Het leven der ziele, het licht des verstands, de wetenschap des harte, de wellust der rede.

Wat is de Geregtigheid? — Het hoffelijkste masker van het bal der hartstogten.

Wat is Eerzucht? — De dochter der buitensporigheid, de zuster des hoogmoeds, de moeder der wreedheid.

Wat is de Min? — De tarentula des harte, de schorpioen der ziele.

Wat is de Haat? — De spinnekop der hartstogten.

Wat is de Oorlog? — De pest des menschelijken geslachts, de schande der menschheid.

Wat is de Geschiedenis? — Het geheugen van het voorledene, het denkbeeld van het tegenwoordige, het oordeel der toekomst.

Wat is de Huishoudelijkheid? — De schijnheiligheid der gierigaards.

Wat is de Jaloezij? — De ondragelijkste marteling, de gevaarlijkste krankzinnigheid.

Wat is de Onwetendheid? — Eene ziel zonder voedsel, een grond zonder zaad, een hemel zonder starren, een boom zonder vruchten, een verlamd ligchaamsdeel.

Wat is de Dankbaarheid? — De feniks der aandoeningen.

Wat is de Hoveling? — De aap van zijn' meester.

Wat is het Sterven? — De kortere of langere, de min of meer moeijelijke weg, die ons overbrengt van de vernietiging tot het eeuwige leven.

(*Overgenomen.*)

VOORSLAG TOT EENE NIEUWE BELASTING.

In een gezelschap bij den Minister van Financiën *** viel het gesprek op het rijke onderwerp der onderscheidene belastingen. De Minister verklaarde, dat de grootste zwarigheid bij het heffen in deze twee hinderpalen gelegen was; te weten, om te voorkomen, dat dezelve niet door list ontdoken werden; en dat het volk niet morde; er bijvoegende, dat hem zulks nog nooit had willen gelukken. »Ik ben, wel is waar," hernam zeker Heer, »geen Financier; maar ik vlei mij toch, zulk eene belasting te kunnen aan de hand geven." — En die is?" vroeg de Minister gretig. — »Eene op elken doode. Den dood toch kan niemand ontduiken; want wij moeten allen, vroeger of later, sterven; en hem, die dezelve moet betalen, is de mond voor altijd gesloten!" (*Overgenomen.*)

NAÏF MISVERSTAND.

Er werd op den *Amsterdamschen* Stadsschouwburg eene Representatie ten behoeve der Armen gegeven. Een dienstmeisje vroeg hare Mevrouw verlof om dezelve te mogen bijwonen. »Maar, meidlief," sprak deze, »dat kost geld!" — »Och neen, Mevrouw!" hernam zij vlug; »men speelt immers vandaag voor de Armen." (*Overgenomen.*)

GESPREK TUSSCHEN TWEE MATROZEN.

Is de reis voorspoedig geweest? — Zeer voorspoedig. — De equipagie bestendig gezond gebleven? — Ja: onze Dokter viel overboord, twee dagen na ons vertrek. (*Overgenomen.*)

Te PARAMARIBO, bij J. J. ENGELBRECHT.